

Arrest

nr. 122 433 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Fars te zijn en de Iraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van de wijk Teheranpars in de stad Teheran. Tijdens uw studies aan de universiteit leerde u H. K. A. (...) kennen. Hij was een overtuigd atheïst en bekritiseerde ook in het bijzijn van anderen de islam. Door zijn broer werd hij echter bekeerd tot het christendom. Zelf was u eveneens eerder atheïstisch ingesteld maar doordat H. (...) christen was geworden en hij uw beste vriend was en veel invloed op u had heeft hij u ook overtuigd om christen te worden. H. (...) liet u in contact komen met broeder P. (...) die u vervolgens volledig inwijdde in het christendom. De eerste keer dat u een misviering bijwoonde was bij u thuis. Naast u, H. (...) en zijn broer, en P. (...) waren er nog enkele andere onbekende mensen aanwezig. U was daarna nog op twee andere misvieringen in zogeheten huiskerken aanwezig. Bij de laatste viering bij een zekere M. (...) thuis viel de inlichtingendienst binnen. U bent via

de tuin kunnen ontsnappen waarna u meteen naar het huis van een vriend liep. Daar verbleef u nog anderhalve tot twee maanden zonder enig contact met uw familie. Daarna vertrok u uit Iran. Op 6 maart 2012 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw shenasnameh, twee attesten van een priester in Turkije, twee attesten van kerken in België en een email waarin u zelf verklaart dat er een datum vastgesteld werd waarop u gedoopt zou worden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw bekering tot het christendom en de daaropvolgende problemen zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zegt u dat u overtuigd werd door H. (...) om u tot het christendom te bekeren (CGVS, P. 6). U kan echter niet verklaren hoe H. (...), die zelf een overtuigd atheïst was, plotseling zich heeft laten bekeren tot het christendom. Wanneer u dit gevraagd wordt kan u louter zeggen dat dit het mooie is aan religie (CGVS, P. 7). Gevraagd om over deze bekering te vertellen houdt u het zeer kort en zegt u dat dit via zijn broer gebeurde. Wanneer dan gevraagd wordt hoe dit was gebeurd blijkt u dit niet te weten (CGVS, P. 7). Gezien u beweert dat H. (...) uw beste vriend was met wie u gemakkelijk over religie kon praten en hij u uiteindelijk zelf heeft doen bekeren weten dergelijke oppervlakkige verklaringen over zijn eigen bekering niet te overtuigen (CGVS, P. 5 en 6).

Voorts zijn uw verklaringen over de wijze waarop jullie huiskerk georganiseerd werd weinig aannemelijk. Zo zegt u dat men de doodstraf riskeert door bekering en dat men in Iran niet zomaar met iedereen over religie kan praten en elkaar eerst voor honderd procent moet vertrouwen (CGVS, P. 5 en 6). In het licht van deze verklaringen is het wel zeer vreemd dat u zomaar onbekende mensen in uw huis toelaat voor uw eerste misviering (CGVS, P. 9). Wanneer u hier dan op gewezen wordt zegt u dan dat broeder P. (...) hen wel kende en u op zijn oordeel vertrouwde (CGVS, P. 9 en 10). Gezien er veel op het spel staat – het gaat immers om feiten waar de doodstraf op staat – kan verwacht worden dat u zich eerst beter zou informeren vooraleer u zich als bekeerde christen laat kennen aan mensen. Bovendien blijkt u eigenlijk ook niets af te weten van broeder P. (...) zelf. Wanneer u gevraagd wordt om informatie over hem te geven zegt u hem eigenlijk niet te kennen (CGVS, P. 14). Wanneer vervolgens gepeild wordt naar mogelijke informatie die H. (...) – via wie u uiteindelijk in contact bent gekomen met broeder P. (...) – u zou kunnen hebben gegeven zegt u dat hij evenmin iets over hem weet (CGVS, P. 15). Uw verklaringen dat u vertrouwde op het oordeel van broeder P. (...) over de betrouwbaarheid van die onbekende mensen die u bij u thuis aan een misviering liet deelnemen terwijl uiteindelijk blijkt dat u hem zelf evenmin kent houden maar weinig steek. U zegt vervolgens dat het beter is om zo weinig mogelijk van elkaar te weten in een christelijke kerkgemeenschap voor het geval iemand gearresteerd wordt, wat geenszins weet te overtuigen, zeker indien u eerder net verklaarde dat men in Iran niet zomaar met iedereen over religie kan praten en elkaar honderd procent moet vertrouwen (CGVS, P. 15).

Verder brengen uw verklaringen over het doopsel evenmin iets bij aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo zegt u niet gedoopt te zijn (CGVS, P. 7). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u niet gedoopt bent blijft u aan de oppervlakte en zegt u louter dat het doopsel heel moeilijk is (CGVS, P. 10). Gevraagd om dit uit te leggen geeft u de weinig overtuigende verklaring dat het gevaarlijk is omdat men water nodig heeft en een geschikte plaats en dat de pastoor moet kunnen bidden (CGVS, P. 10). Wanneer u er dan op gewezen wordt dat jullie tijdens een misviering in een huis waren en dat u daar eventueel gedoopt zou kunnen worden kan u slechts herhalen dat er water moet zijn en dat de pastoor moet kunnen bidden (CGVS, P. 10). Nogmaals gevraagd naar de reden waarom dat niet in een huiskerk kon gebeuren antwoordt u op ontwijkende wijze en geeft u gewoon een voorbeeld van een bijbelfiguur die evenmin gedoopt was (CGVS, P. 10). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe men dan in Iran gedoopt kan worden zegt u dit niet te weten (CGVS, P. 10). Daarenboven haalt u eerder in het gehoor een voorbeeld aan van een jongen die u en H. (...) zouden hebben ingeleid in de christelijke gemeenschap en die wel meteen gedoopt werd (CGVS, P. 6 en 7). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom het voor u wel zo moeilijk was om gedoopt te worden maar voor die andere jongen niet beweert u dan opeens dat u niet zou hebben gezegd dat hij gedoopt werd (CGVS, P. 11).

Bovendien kan erop gewezen worden dat u sinds uw asielaanvraag in maart 2012 nog steeds niet gedoopt bent (CGVS, P. 11). In dit verband verklaart u dat u drie keer veranderd bent van kerk en dat u heeft gewacht tot u een kerk vond waar u de rest van uw leven wil blijven gaan (CGVS, P. 11). Dit weet op zich maar weinig te overtuigen, temeer daar u uw verklaringen hierover wijzigt. Eerst zegt u dat die vorige kerken van een Farsisprekende gemeenschap waren en de laatste van een Nederlandstalige en dat uw daarom had gewacht met uw doopsel (CGVS, P. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt

waarom u uw toetreden tot de christelijke gemeenschap laat afhangen van de taal zegt u dan plots dat er in die vorige kerken gewacht werd tot er voldoende mensen waren om te dopen en dat u daarom zelf nog niet gedoopt bent (CGVS, P. 11).

Uiteindelijk verklaart u dat de kerkgemeenschap waartoe u behoorde in Iran Jamaat Rabani heette en dat deze gemeenschap 7 of 8 leden telde (CGVS, P. 14). Dit weet enigszins te verwonderen daar u het tijdens uw gehoor heeft over de beperkte gemeenschap van een huiskerk terwijl uit informatie op het CGVS blijkt dat de Jamaat Rabani een van de twee centrale pinksterkerken in Iran is die volgens info van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, meer dan 3500 leden telt. Dergelijke weinig overtuigende en incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw bekering verder.

Ook wat betreft de gevolgen van de inval tijdens de laatste viering die u in Iran bijwoonde overtuigen uw verklaringen niet. Zo stelt u niet te weten wat er met H. (...) en broeder P. (...) is gebeurd nadat u gevlucht was wanneer de inlichtingendienst die huiskerk binnenviel (CGVS, P. 12). U zegt in dit verband dat u voortvluchtig was en dat u in die anderhalve maand die u bij die vriend doorbracht geen enkel contact kon hebben met de buitenwereld (CGVS, P. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt of u sinds uw vertrek uit Iran dan geen nieuws wist te verkrijgen over H. (...) en de anderen die aanwezig waren in die huiskerk zegt u dat uw ouders hem niet kennen (CGVS, P. 12). Nadat u erop gewezen wordt dat dit vreemd is daar H. (...) jarenlang uw beste vriend was met wie u bovendien samenwoonde gedurende uw jaren aan de universiteit, kan u louter zeggen dat hij nooit bij u thuis kwam (CGVS, P. 12). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt of er geen enkele mogelijkheid is waarmee uw ouders in contact zouden kunnen komen met H. (...) zegt u dan dat dit het risico niet waard is en dat ze zijn naam misschien al weer vergeten zijn gezien zij hem maar een of twee keer zouden hebben horen vallen (CGVS, P. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe het mogelijk is dat uw ouders de naam van H. (...) maar een of twee keer zouden hebben horen vallen in jullie maandelijkse contacten sinds uw vertrek uit Iran in december 2011 – gezien hij niet alleen maar uw beste vriend was maar tevens ook de persoon was die u bekeerd heeft en er ook bij was op het moment dat u bent moeten vluchten voor de politie – kan u louter zeggen dat hij een belangrijk persoon was voor u maar niet voor uw ouders (CGVS, P. 12 en 13).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en uw shenasnameh hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die geen verband houden met uw beweringen inzake de problemen die u in Iran zou hebben gekend of bij terugkeer zou kennen. Het attest in tweevoud van een priester die u in Turkije zou hebben ontmoet is niet van aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen aangezien er enkel in wordt gesteld dat u in Turkije interesse zou hebben betoond in het leven van Christus en in het heilige boek. Dit volstaat geenszins om de geloofwaardigheid van uw verklaringen rond uw bekering te herstellen. Wat betreft de attesten van twee kerken in België over uw deelname aan erediensten dient gesteld dat dit slechts aantoonde dat eredienst heeft bijgewoond. Het louter frequenteren van een kerk en het bijwonen van een dienst aldaar vormt echter geen bewijs dat men ook effectief tot dit geloof is bekeerd. Tevens heeft u na het gehoor op het CGVS nog een email gestuurd waarin u verklaart dat er een datum werd vastgesteld waarop u gedoopt zou worden. Een dergelijke zelfgeschreven email zonder meer heeft vanzelfsprekend een zeer beperkte bewijswaarde en kan dan ook de geloofwaardigheid van uw bekering niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verder blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 48 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel wordt door verzoekende partij de schending aangevoerd van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/4, §§ 1 en 2 a) en b) en 48/5 van de vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 48 bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verwerende partij hecht volgens verzoekende partij onterecht veel belang aan haar onwetendheid betreffende de bekering van haar vriend, H.. Zij maakt de veronderstelling dat – gezien verzoekende partij en H. goede vrienden waren en met elkaar over religie konden praten – zij tot in detail zou moeten weten hoe zijn bekering tot stand is gekomen. Echter, zoals verzoekende partij het ook meermaals aangeeft tijdens het gehoor, is een bekering een persoonlijke ervaring en een proces van lange duur die voor iedereen uniek is en van binnenuit groeit. Verzoekende partij stelt dat het onmogelijk is om precies te weten hoe dat proces bij H. is verlopen, en dat is – zoals zij tijdens haar gehoor heeft verwoord – het mooie aan het christendom. Om thans het hele asielaanvraag hierdoor in twijfel te trekken, is volgens verzoekende partij onverantwoord.

2.2.4.2. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat H. voor zijn bekering een overtuigd atheïst was, dat zij hem als haar beste vriend beschouwde en dat zij op zeer regelmatige wijze contact met hem had (zij woonden samen) (administratief dossier, stuk 5, p. 5), dat zij met hem gemakkelijk over religie kon praten en dat hij haar uiteindelijk zelf heeft doen bekeren tot het christendom. Tevens heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor het volgende gesteld: *“...voor mij was het interessant om te weten wat hij heeft gedaan om te weten te komen waarom hij zo geworden is...”* (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Deze verklaringen in acht genomen, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekende partij zo goed als niets weet over de reden waarom haar beste vriend, die voorheen een overtuigd atheïst was, zich plots tot het christendom heeft bekeerd. Verzoekende partij vermoedt dat zijn broer hem misschien heeft overtuigd, maar zij schijnt helemaal niet te weten of er zich bepaalde gebeurtenissen hebben afgespeeld en of H. misschien bepaalde personen heeft ontmoet die hebben bijgedragen aan deze drastische wending in zijn leven. Aangezien verzoekende partij, zo blijkt uit haar verklaringen, een dermate intieme band had met H. dat dergelijke zaken zeker bespreekbaar waren en zij zich in haar religieuze overtuigingen volledig heeft laten beïnvloeden door deze persoon, met alle risico's van dien, kan van verzoekende partij toch wel worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd. Dat het onmogelijk is om precies te weten hoe dat proces bij H. is verlopen omdat een bekering een persoonlijke ervaring en een proces van lange duur is die voor iedereen uniek is en van binnenuit groeit, overtuigt niet als verklaring voor deze onwetendheid/gebrek aan initiatief om hier meer

over te weten te komen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de motivering in kwestie geen alleenstaand motief betreft en dat deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de overige motieven in de bestreden beslissing die ertoe hebben geleid dat verwerende partij geen geloof kan hechten aan de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.5.1. Verwerende partij ontkent volgens verzoekende partij niet dat er in Iran huiskerken bestaan en dat gelovigen op deze manier alsnog trachten hun geloof samen te beleven in een land waar er de doodstraf op staat. Verwerende partij verliest door haar manier van redeneren echter volledig het hele concept van huiskerken uit het oog. Zoals verwerende partij zelf ook aanhaalt in haar beslissing, riskeert men de doodstraf indien de autoriteiten de identiteit of plaats te weten komen waar dergelijke samenkomsten georganiseerd worden. Het is dan ook uitermate belangrijk dat dit zeer goed georganiseerd wordt en dat de deelnemers zo min mogelijke persoonlijke informatie over elkaar beschikken in het geval zij zouden worden opgepakt door de politie en gedwongen worden de identiteit van andere gelovigen te onthullen. Verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat de bijeenkomsten werden georganiseerd door broeder P., na uiterst grondige achtergrondcontrole van de deelnemers. Het was dan ook essentieel voor de deelnemers om broeder P. te vertrouwen en voort te kunnen gaan op zijn woord dat de mensen die samen werden gebracht echte gelovigen waren en samen kwamen met een doel, namelijk hun geloof te kunnen beleven en samen te kunnen bidden. Verzoekende partij geeft aan dat zij tijdens het gehoor eveneens heeft aangegeven dat broeder P. de mensen die wilden toetreden tot de gemeenschap eerst wou zien om meer over hun achtergrond te weten komen alvorens hen te introduceren aan andere leden om op die manier het gevaar op indringers en leden van de politie te minimaliseren. Dat verwerende partij thans motiveert dat het weinig aannemelijk is dat zij "zomaar" mensen binnenliet in haar huis, houdt volgens verzoekende partij dan ook werkelijk geen steek. Zij vindt de redenering van verwerende partij zeer kort door de bocht.

2.2.5.2. De Raad meent dat het uiterst bevreemdend overkomt dat de eerste bijeenkomst van de thuiskerk bij dewelke verzoekende partij zich had aangesloten *nota bene* bij haar thuis werd gehouden en dat zij dan nog slechts drie deelnemers kende (administratief dossier, stuk 5, p. 9), dit terwijl verzoekende partij aangeeft dat de Iraanse autoriteiten actief op zoek gaan naar huiskerken, dat de aandacht voor deze huiskerken de laatste jaren verhoogd is en dat men in Iran de doodstraf kan krijgen voor geloofsafvalligheid. Zij legt in haar verzoekschrift op uitvoerige wijze uit dat broeder P. deze andere mensen zorgvuldig screende voordat zij tot de gemeenschap werden toegelaten en dat zij kon vertrouwen op zijn oordeel over deze personen. Uit haar verklaringen blijkt echter duidelijk dat zij eigenlijk zo goed als niets weet te vertellen over deze broeder. Verzoekende partij kon tijdens haar gehoor enkel vertellen dat hij dertig jaar is, dat hij iets kleiner is dan haar en dat hij in Teheran woonde (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15). De Raad vindt het dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij dermate veel vertrouwen zou hebben getoond in een persoon die zij nauwelijks kende en die dan nog het voorstel zou hebben gelanceerd om een geheime kerkdienst bij haar thuis te organiseren met personen die zij nog nooit had gezien. De Raad merkt eveneens op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het in hun gemeenschap een veiligheidsmaatregel was dat men zo weinig mogelijk van elkaar wist (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Deze verklaring valt dan weer niet te rijmen met de uitleg dat broeder P. de personen die zich wensten aan te sluiten bij de thuiskerk uitvoerig zou hebben bevraagd over hun achtergrond en (oprechte) interesse in het christendom en dat de leden van de thuiskerk ook bij elkaar thuis diensten organiseerden.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt dat zij er zich uiteraard van bewust is dat de gemeenschap Jamaat Rabani meer dan 8 leden telt. Wanneer zij verklaarde dat deze gemeenschap 7 of 8 mensen telde, had zij het over haar huiskerk, die zij als haar gemeenschap binnen de Jamaat Rabani-gemeenschap beschouwde en die effectief 7 of 8 leden telde.

Verwerende partij kan volgens haar niet anders dan van kwade wil zijn om deze verklaring zodanig letterlijk te interpreteren en haar geen verdere verduidelijking te vragen om dit vervolgens als één van de voornaamste redenen aan te halen om de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel te trekken. Verzoekende partij oppert dat het niet de bedoeling is om haar met dergelijke strikvragen in de val te lokken. Volgens haar verliest verwerende partij tal van zaken - selectief en bewust - uit het oog.

2.2.6.2. De Raad wijst er ter verduidelijking op dat het volgende werd gesteld tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal:

*"Hoe heette de kerkgemeenschap waartoe je behoorde in Iran?
Jamaat rabani, pinkstergemeenschap
Hoeveel leden telt die gemeenschap?"*

7 of 8" (administratief dossier, stuk 5, p. 14). De Raad stelt vast dat dergelijke verklaringen voor interpretatie vatbaar zijn, zodat deze foutieve informatie verzoekende partij niet kan worden verweten. De Raad wijst er echter op dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het ongeloofwaardig karakter van het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag blijkt uit de overige motieven van de bestreden beslissing, die niet worden weerlegd in het verzoekschrift.

2.2.7.1. Verzoekende partij legt uit dat haar beide ouders sjiieten zijn, dat zijzelf wordt geacht als moslim te zijn geboren en dat zij als dusdanig werd opgevoed en gezien door de maatschappij. Het feit dat zij in een strikt conservatief land als Iran niet te koop loopt met de identiteit van de persoon die haar "gepredikt heeft" en van haar aldus een "ongelovige" heeft gemaakt in de ogen van de Iraanse autoriteiten, tradities en cultuur hoeft geen verder uitleg. Hoewel verzoekende partij dient te erkennen dat H. inderdaad een belangrijk persoon is geweest in haar leven, dient verwerende partij niet met een westerse bril naar de vriendschap te kijken, volgens dewelke het normaal is dat men bevriend is met wie men wil en men iedereen mee naar huis kan nemen en aan zijn ouders kan voorstellen zonder zijn eigen leven of het leven van zijn ouders op het spel te zetten. Verzoekende partij heeft H. nooit meegenomen naar haar huis, haar ouders hebben hem nooit ontmoet, juist om het feit dat H. bekend stond voor zijn provocerende uitspraken en er niet voor terugdeinsde de Islam openlijk te bekritisieren. Het is dan ook begrijpelijk dat verzoekende partij haar familie zoveel mogelijk heeft trachten af te schermen van H., gezien haar eigen vriendschap al voldoende ernstige gevaren inhield voor haar leven. Dergelijk kortzinnige manier van redeneren zonder rekening te houden met haar concrete sociaal-culturele achtergrond kan echt niet door de beugel, vindt verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij maandelijks contact onderhoudt met haar ouders via Skype. Zij heeft ook verklaard dat zij via haar ouders informatie krijgt over haar problemen in Iran (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Hieruit blijkt dat haar ouders wel degelijk, zij het slechts op algemene wijze, op de hoogte zijn van de problemen die zij er zou hebben gekend, waardoor het niet aannemelijk overkomt dat verzoekende partij via haar ouders helemaal geen informatie zou kunnen verkrijgen over het lot van haar beste vriend H.. Deze informatie zou er immers voor kunnen zorgen dat hun zoon, verzoekende partij, haar problemen bij een eventuele terugkeer naar Iran beter zou kunnen inschatten. Verder gaat de Raad ervan uit dat verzoekende partij, nu zij heeft verklaard dat zij met haar ouders kan skypen, redelijkerwijs op eenvoudige wijze contact zou kunnen opnemen met andere familieleden en/of vrienden in Iran, die haar meer informatie zouden kunnen geven over dergelijke zaken. Uit niets blijkt dat verzoekende partij dergelijke pogingen heeft ondernomen.

2.2.8.1. Verzoekende partij licht toe dat zij zich inderdaad eerst bij twee Farsi sprekende kerken heeft aangesloten en dat zij thans actief is bij een Nederlandstalige kerk. Dit is echter niet de reden waarom zij ten tijde van haar gehoor nog niet was gedoopt. Zoals zij duidelijk stelt tijdens haar gehoor, was zij toen nog niet gedoopt omdat bij de eerste twee (Farsi sprekende) kerken het beleid is dat men wacht tot er voldoende kandidaten voor het doopsel zijn. Verzoekende partij legt uit dat zij kandidaat was maar dat er geen kandidaten meer bijkwamen. Er werd met andere woorden geen enkele doopceremonie gehouden. Bij de laatste (Nederlandstalige) kerk te Wevelgem bestaat er geen zo'n beleid en dus kreeg zij daar wel een datum waarop zij gedoopt kon worden. Verzoekende partij stelt dat zij tijdens het gehoor eveneens heeft verklaard dat in welke kerk zij ook gedoopt werd zij er voor de rest van haar leven wou blijven. Dit is echter niet de reden waarom zij van kerk is veranderd en niet in de vorige kerken werd gedoopt. Het betreft enkel een overtuiging, zo stelt verzoekende partij. De verschillende redenen waarom zij van de tweede kerk naar de derde kerk veranderd is, heeft verwerende partij verkeerdelijk opgevat als een reden waarom zij nog niet gedoopt werd. De redenen waarom zij van kerk veranderd is, ligt in het feit dat de kerk in Wevelgem en dezelfde christelijke overtuiging heeft als haar en Nederlandstalig is, wat haar goed uitkomt gezien zij ondertussen het Nederlands machtig is tot op een niveau dat zij contacten kan leggen en communiceren met andere Nederlandstalige gelovigen. Aldus heeft verwerende partij ook hier de verkeerde redeneringen gemaakt en verkeerde conclusies getrokken uit haar verklaringen, waardoor haar onterecht de vluchtelingenstatus geweigerd is geweest.

Verzoekende partij wenst te onderstrepen dat zij ondertussen gedoopt werd op 22 december 2013 in de Verenigde Protestantse Kerk te Wevelgem (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij stipt aan dat zij verwerende partij per mail op de hoogte heeft gebracht van het feit dat de Kerkraad de definitieve beslissing had genomen om haar op die datum te dopen (bijlage 4 en 5 bij het verzoekschrift). Ter

terechtzitting legt verzoekende partij nog een boekje neer van de "Protestantse Kerk Wevelgem" met het opschrift: "Gemeentenuws januari 2014".

2.2.8.2. In de bestreden beslissing wordt door verwerende partij opgemerkt dat verzoekende partij, wanneer haar de vraag wordt gesteld waarom zij nog niet gedoopt is in België, verklaart dat dit komt omdat zij drie keer is veranderd van kerk en dat zij heeft gewacht tot zij een kerk vond waar zij de rest van haar leven wou blijven gaan. Verwerende partij vindt deze verklaring weinig overtuigend, aangezien verzoekende partij tevens eerst verklaart dat de vorige kerken Farsi-sprekende gemeenschappen zijn en de laatste kerk een Nederlandstalige gemeenschap is en dat zij daarom heeft gewacht met haar doopsel, terwijl zij achteraf, wanneer haar gevraagd wordt waarom zij haar toetreden tot de christelijke gemeenschap laat afhangen van de taal, dan plots zegt dat er in die vorige kerken gewacht werd tot er voldoende mensen waren om te dopen en dat zij daarom zelf nog niet gedoopt werd. De Raad stelt vast dat deze motivering steun vindt in de relevante passages uit het gehoorverslag, die verzoekende partij overigens zelf citeert in haar verzoekschrift. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat verwerende partij verkeerde conclusies trekt uit haar verklaringen en zij wijst erop dat zij niet eerder werd gedoopt omwille van het 'doopbeleid' in de vorige twee kerken. Daarna onderstreept verzoekende partij echter nog dat zij niet eerder gedoopt werd omdat de laatste kerk dezelfde christelijke overtuiging heeft als haar en omdat het een Nederlandstalige kerk is, wat haar goed uitkomt omdat zij contact zou willen leggen met Nederlandstalige gelovigen. Verzoekende partij blijft derhalve bij haar wisselende verklaringen, hetgeen afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. Immers, de uitleg dat het voor haar niet mogelijk was om zich in de twee vorige kerken te laten dopen omdat er simpelweg geen doopceremonies gepland werden enerzijds en de uitleg dat zij op zoek was naar een bepaalde christelijke visie en een Nederlandstalige kerkgemeenschap anderzijds, betreffen totaal uiteenlopende verklaringen, terwijl van een persoon die beweert haar land te zijn ontvlucht nadat zij problemen kende met de Iraanse autoriteiten omwille van haar activiteiten bij een huiskerk, en die zich reeds enige tijd in een land bevindt waar zij haar nieuwe religie wel in alle vrijheid kan beleven, kan worden verwacht dat zij coherente redenen kan aangeven waarom zij gedurende al die tijd nog niet gedoopt werd.

De Raad merkt verder nog op dat in de bestreden beslissing eveneens te lezen staat dat verzoekende partij wisselende en uiterst onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd aangaande de reden waarom zij niet werd gedoopt in Iran. Aangezien verzoekende partij hier met geen woord over rept in haar verzoekschrift, wordt het motief in kwestie als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Betreft de vaststelling dat verzoekende partij bewijsstukken voorlegt waaruit blijkt dat zij ondertussen gedoopt werd bij de Verenigde Protestantse Kerk van Wevelgem, duidt de Raad erop dat dergelijk gegeven niet in staat is om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers, de Raad wijst erop dat uit het voorgaande kan worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom in Iran, haar activiteiten en haar lidmaatschap bij de huiskerk van broeder P. en de Jama`at-e Rabani-kerk in het algemeen en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten, waardoor zij haar land van herkomst uiteindelijk is moeten ontvluchten. Uit het feit dat zij zich in België heeft laten dopen en dat zij kerkdiensten frequenteert, kan derhalve hoogstens worden afgeleid dat zij (in België) interesse toont in het christendom. Wat betreft het risico dat zij hierdoor zou lopen in haar land van herkomst, verwijst de Raad naar de landeninformatie waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt: *"In de praktijk leidt een bekering (in Iran of in het buitenland (...)) op zich niet automatisch tot problemen. Eventuele problemen moeten nog steeds vooral in de privé-sfeer (de familie) van de bekeringswilligen gezocht worden. Het is immers niet gemakkelijk een moslimfamilie te verlaten en een ander geloof aan te nemen. De druk van de familie op het individu is immens en mag niet worden onderschat. Wanneer de bekering publiek bekend geraakt kunnen wel problemen opduiken met de autoriteiten. In dat geval zullen de problemen vooral ontstaan bij contacten met individuele, lokale overheidsambtenaren. Het gaat hierbij dan vooral om problemen op het gebied van uitreis, paspoortverstrekking, toegang tot de universiteit of degradatie op het werk. Personen die tot het Christendom zijn bekeerd kunnen ook nu en dan dreigtelefoontjes ontvangen (...). Het is voorgevallen dat kerkleiders er tijdens hun verhoren mee bedreigd worden dat men hen niet kan beschermen tegen dergelijke extremistische bedreigingen (...). Er zijn wel een aantal voorwaarden om geen ernstigere problemen van vervolging te hebben. Zo moet de bekeerling discreet blijven en zijn geloof als een privé-zaak zien (...). De mogelijkheid tot problemen met de Iraanse autoriteiten wordt immers voor een groot deel bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun bekering in de openbaarheid treden en of zij al dan niet actief aan bekeringen doen. Zolang de bekeerlingen hun geloof in de privé-sfeer belijden en men er niet te veel mee naar buitenkomt treden de autoriteiten niet repressief op tegen de bekeerlingen."* (administratief dossier, stuk 19, deel 2: "SUBJECT RELATED BRIEFING – "I.R. Iran" – "Vervolging en Religie: Christenen" d.d. 28

mei 2010, p. 19-20). Deze informatie wordt bevestigd in de door verwerende partij toegevoegde landeninformatie in dier nota met opmerkingen ("*SUBJECT RELATED BRIEFING- "Iran"- "Christenen; actuele situatie"*" d.d. 1 februari 2013).

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door haar voorgehouden bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging en op het feit dat verzoekende partij ook wat betreft haar doopsel in België onaannemelijke en inconsistente verklaringen heeft afgelegd, oordeelt de Raad dat het gedreven etaleren van de beleving van haar nieuwe geloofsovertuiging in België duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van deze geloofsbeleving in België doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

Daarenboven blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het feit dat zij zich in België heeft laten dopen.

2.2.9.1. Verzoekende partij merkt op dat de eerste SRB die zich in het administratief dossier bevindt slechts 1 pagina bevat en dat de andere pagina's waarin dieper wordt ingegaan op de problematiek van de huiskerken en de verhoogde aandacht voor de huiskerken, ontbreken. Verzoekende partij kan niet anders dan te besluiten dat verwerende partij bewust zeer selectief is omgegaan met de informatie betreffende haar problematiek. Verzoekende partij wijst erop dat in de tweede SRB d.d. 28 mei 2010 uitdrukkelijk gewezen wordt op de ontwikkeling en opmars van deze huiskerken, waartoe zij behoort, en dat uit deze documentatie onder meer blijkt dat de Iraanse autoriteiten de laatste jaren een sterk verhoogde aandacht hebben voor deze huiskerken. Zij vestigt er de aandacht op dat, blijkens dit rapport, ongeveer alle christenen en bekeerlingen die het laatste jaar werden gearresteerd, banden hadden met milieus van thuiskerken.

Verzoekende partij wenst er verder op te wijzen dat uit de informatie die zij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat op 'apostasie' volgens de Sharia en volgens religieuze fatwa's de doodstraf staat. Verwerende partij lijkt hier echter geen enkel belang aan te hechten en besluit dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Zij hamert erop dat het juist om deze redenen is dat zij thans de vluchtelingenstatus vraagt in België. Zoals ook blijkt uit (de door haar bijgevoegde) internationale rapporten, kan in het Iraanse strafrecht voor een groot aantal delicten de doodstraf worden opgelegd, waaronder apostasie (bijlage 7 bij het verzoekschrift). Volgens Amnesty International werd er in 2011 door officiële bronnen melding gemaakt van ten minste 360 executies in Iran. Volgens betrouwbare bronnen van Amnesty International zouden in 2011 echter meer dan 600 personen ter dood zijn gebracht, het merendeel vanwege misdrijven met betrekking tot verdovende middelen (bijlage 7 bij het verzoekschrift). Het gevaar voor de doodstraf is aldus niet louter theoretisch, zo meent verzoekende partij, er worden wel degelijk dagelijks mensen geëxecuteerd in Iran. Verzoekende partij licht verder toe dat de doodstraf in Iran regelmatig wordt uitgesproken voor mensen die zich schuldig hebben gemaakt aan apostasie (bijlage 8 bij het verzoekschrift). Zij besluit dan ook dat het gevaar voor vervolging in haar hoofde thans reëel en ernstig is. Verzoekende partij wenst verder nog de aandacht te vestigen op de nieuwe hervormde strafwet, volgens dewelke steniging wettelijk wordt toegestaan in artikel 132, alinea 3 (bijlage 9 en 10 bij het verzoekschrift). Volgens artikel 286 van de strafwet kunnen "onruststokers", die de "nationale veiligheid" in gevaar brengen, terechtgesteld worden. Dit is een aanscherping van de wetgeving in vergelijking met de afgelopen 34 jaar, zo stelt verzoekende partij.

Verzoekende partij besluit dat, indien verwerende partij met al het bovenstaande rekening had gehouden en een grondig onderzoek had gevoerd naar haar situatie, zij niet anders kon dan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij kritiek levert op de door verwerende partij geconsulteerde landeninformatie en haar selectieve werkwijze, meent de Raad dat het volstaat te verwijzen naar de uiteenzetting in punt 2.2.8.2. (en in punt 2.2.13.). Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar enkele internationale rapporten om in de verf te zetten dat op apostasie de doodstraf staat in Iran, dat veel mensen er effectief worden geëxecuteerd, zodat het geen louter theoretische strafmaat betreft en dat de hervormde strafwet een verstrenging inhoudt van de regels, wijst de Raad er wederom op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij (door haar doopsel in België) effectief problemen zal ondervinden met de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Dit besluit wordt niet weerlegd door het bijbrengen van algemene informatie over apostasie en de doodstraf in Iran.

2.2.10.1. Verzoekende partij stipt aan dat zij elke vraag omtrent het christendom correct heeft beantwoord en dat verwerende partij haar niet heeft betrapd op enige tegenstrijdigheid of onwetendheid betreffende haar geloof. Tevens heeft zij, om haar verklaringen verder kracht bij te zetten, verschillende bewijsstukken bijgebracht. Het feit dat verwerende partij de voorgelegde stukken en de coherente verklaringen zelfs niet als een begin van bewijs wil aanzien, schendt niet alleen het zorgvuldigheidbeginsel, maar tevens het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. In de mate er al contradicties zouden zijn in haar verklaringen, wenst verzoekende partij te verwijzen naar het arrest van de Raad van State nr. 173.899 van 7 augustus 2007, waarin bevestigd wordt dat dergelijke "contradicties" of "onwetendheden" niet tot de conclusie kunnen leiden dat aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas dient te worden getwijfeld.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij uiterst onaannemelijke en volatiële verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar bekering tot het christendom, haar geloofsbelijdenis in haar land van herkomst en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend. In de bestreden beslissing wordt tevens opgemerkt dat verzoekende partij onwetend blijkt te zijn met betrekking tot sommige essentiële elementen en dat zij zich over sommige zaken niet heeft geïnformeerd en dat zij hiervoor geen geldige verklaring kan geven. De Raad merkt nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is. Waar verzoekende partij verwijst naar bepaalde documenten die zij heeft bijgebracht, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat al deze stukken door verwerende partij werden besproken en dat verwerende partij omstandig motiveert waarom deze neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan haar vaststellingen.

2.2.11.1. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of omdat zij een reëel risico zou lopen om ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit is volgens verzoekende partij het bewijs dat verwerende partij op een onzorgvuldige manier te werk is gegaan bij de beoordeling van haar asielaanvraag en dat zij haar motivering als het ware snel heeft gecopy-pastet en dat zij er zich makkelijk vanaf heeft trachten te maken.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat het om een materiële vergissing gaat in het besluit dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst een vrees voor vervolging koestert of er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden. Uit de motieven die hieraan voorafgaan, blijkt echter dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte feiten en elementen en dat zij op een genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom aan het door verzoekende partij aangehaalde vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De louter materiële vergissing in het door verwerende partij geformuleerde besluit heeft derhalve geen weerslag op de rest van de bestreden beslissing. Het argument dat verwerende partij onzorgvuldig en snel te werk is gegaan, kan – behoudens de vergissing in het voormelde besluit – dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.12. Verzoekende partij betoogt dat zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend en dat zij in elk geval voldoet aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend (bijlage 6 bij het verzoekschrift). De Raad besluit uit het voorgaande dat verzoekende partij echter niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Net zo min toont verzoekende partij aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 18 en stuk 19) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende

bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – behoudens het in punt 2.2.6.2. gestelde – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT